
Emirdağ Lahikası'nda “İki ehemmiyetli sebepten, inayet-i İlahiye tam serbestiyet ve eski harflerle tamamını tab´etmek tam müsaade etmiyor.” deniyor. Bu meseleyi ve iki sebebi, hususen günümüze ve bizlere bakan cihetiyle kısaca izah eder misiniz?

"Gecede kalbime geldi ki: İki ehemmiyetli sebepten inayet-i İlahiye tam serbestiyet ve eski harflerle tamamını tab etmek tam müsaade etmiyor."

"Birinci sebep: İmam-ı Ali'nin (r.a.) işaret ettiği gibi, perde altında her müştak, kendi kalemiyle veyahut başka kalemi çalıştırmasıyla büyük bir ibadet ve âhirette şehidlerin kanıyla râcihane muvazene edilen mürekkep ile mücahede hükmündeki kitabetle envâr-ı imanı neşretmektir. Eğer tabedilse, herkes kolayca elde ettiği için, kemal-i merakla ona çalışamaz, bilfiil neşrine hizmet vazifesini kaybeder."

"İkinci sebep: Risale-i Nur'un mühim bir vazifesi, âlem-i İslâmın ekseriyet-i mutlakasının yazısı ve hattı olan huruf-u Arabiyeyi muhafaza etmek olduğundan, tab' yoluyla işe girilse, şimdi ekser halk yalnız yeni hurufu bildikleri için, en çok risaleleri yeni hurufla tab etmek lâzım gelecek. Bu ise, Risale-i Nur'un yeni hurufa bir fetvası olup şakirtleri de o kolay yazıyı tercih etmeye sebep olur. Onun için, şimdiye kadar pek çok müstehak ve lâıyk iken, Risale-i Nur'a serbestiyet verilmemişti. Lillâhilhamd, şimdi hakikatlerinin kuvvetiyle serbestiyeti kazandı. Hattâ eski harfle tab' yasak iken, Âyetü'l-Kübrâ'yı bize teslim ettirip bir keramet-i ekber gösterdi."(1)

Üstad Hazretleri o zamanın zor şartlarında canla başla Risale-i Nurların yazılmasında ve yayılmasında gayret edip çalışanları hem taltif etmek hem de motive etmek için bu sebebi zikrediyor. Baskı ve cebir altında, zor şartlar içinde hatt-ı Kur'an ile Risale-i Nurları yazmak ve yaymak hem bidat ile mücadele hem de ilim yolunda bir cihaddır. Bu sebeple o zamanda yazıcıların mürekkebi şehitlerin kanı ile muvazene ediliyor, o denli sevap almışlar demektir.

Lakin şartlar değişmiş, baskı kısmen kalkmış, matbaa kurulmuş, insanların Latin harflerine olan ihtiyacı ruhsat derecesine gelmiş bir vaziyette. Aynı hükümlerin devam ettiğini ifade etmek pek gerçekçi bir yaklaşım olmaz.

Latin harfleri umumi bir belvadır. **Umum-i belva** insanların genelinde görünen ve yaygın olan bir sorun bir müşkilat demektir. Latin harfleri de umumi bir belva ve bela olmasından dolayı, Latin harfleriyle Risale-i Nurlara Üstad Hazretleri cevaz vermiş. Hattı Kur'an'ı muhafaza etmek Risale-i Nurların asli bir vazifesidir, Latin harflere müsaade ve ruhsat ise geçici ve arizi bir durumdur. Bu durumun müddeti ise insanların ekseri olarak hattı Kur'an'a yönelmesidir ki, bu halihazırda pek mümkün görünmüyor. Öyle ise Üstad'ın vermiş olduğu ruhsat halen devam ediyor ve etmektedir.

Zaruretlar nasıl haramı helale çeviriyor ise, umum insanların Kur'an hattını bilmemeleri de bir zaruret durumuna gelmesinden dolayı bu bidata cevaz ve ruhsat verilmiştir. Yoksa tasvip edilmiş değildir. Bu noktadan bakacak olursak, her iki hüküm arasında bir çelişki ve tenakuz yoktur.

Asıl vazife imanı kurtarmaktır. Hattı Kur'an bu vazifenin yanında ikinci ve üçüncü derecede kalır. Şayet Latince harflere müsaade olmasa idi, çokları imanını kaybedecekti. Üstad Hazretleri bu büyük hayır için küçük şerre müsaade etmiştir. Meseleye bu yönden bakmak gerekir.

Zaten iman hizmeti dolaylı olarak hatt-ı Kur'an'a hizmet ediyor. Yani Latin harfle yazılmış Risale-i Nurlar sayesinde kişi önce imanını kazanıyor, sonra da bidatlara karşı şuur kazanıyor. Belki şartların müsaadesizliği yüzünden Latin harfini okumak zorunda kalıyor, lakin uzun vadede durum aksinedir. Yani ileride inşaallah hatt-ı Kur'an yeniden ihya olunacaktır.

Üstad Hazretlerinin Latin harflere müsaade eden beyanı şu şekildedir:

"HAŞİYE: Risale-i Nur'un bir vazifesi huruf-u Kur'âniyeyi muhafaza olduğundan yeni hurufa zaruret derecesinde inşaallah müsaade olur."(2)

Aynı Üstad, hayatta iken, tüm Külliyyatı Latin harflerine çevirmiş, yani müsaade etmiştir.

Dipnotlar:

(1) bk. [Emirdağ Lâhikası-I, 49. Mektup.](#)

(2) bk. [Kastamonu Lahikası, 130. Mektup.](#)